

222. Пръво лице настоящее врѣмя отъ глаголы отъ 1-во и 2-ро спряженіе, что имать прѣдокончателнѣ гласнѣ буквы или съгласны *ж, ч, ш, и л*, пише ся съ *тъ*; като: *играѣтъ, бѣѣтъ, дрѣѣтъ, мѣѣтъ, лѣѣтъ, моѣтъ*.

Това правило има мѣсто и за трете лице множ. число, за глаголы отъ 1-во спряженіе; като: *бѣѣтъ, играѣтъ, рѣѣтъ*; а пакъ трете лице множ. число наст. врѣмя за глаголы отъ 2-ро спряженіе пише ся съ *я*; като: *дрѣѣять, мѣѣять, моѣть* и пр.

Е. Ъ. Ю.

223. Тыя буквы, близны помежду си по произношенію-то, различавать по слѣдующи-ты бѣлѣгы:

Буква *ѣ* *) употрѣблява ся само на край рѣчи; като: *здравѣ, иманѣ* и пр.

224. Буква *ѣ* ся употрѣблява:

а) У глаголы съ окончаніе на *ѣтъ*; като: *пѣтъ, чернѣтъ, бѣлѣтъ* ся.

б) У дателный падежь ед. число личны мѣстоименія; като: *менѣ, тебѣ, себѣ*.

*) Буква *ѣ*, коя-то въ церковно-българскый языкъ е употрѣбена въ начало на рѣчи-ты и въ слогае, кои-то ся начинать съ гласъ *е*, остро изговорено, азъ употрѣбихъ тука като слянѣ само на край рѣчи-ты, гдѣ-то сега ся чюе гласъ-тъ слянѣ; като: *здравѣ, иманѣ пиенѣ*. Отъ волѣ-тъ и съгласнѣ-то на наши-ты учены зависи ако трѣбува да ся употрѣби също така, както е употрѣбена въ стары-ты рѣкописны книги.